

VII

Svagelighed i de senere Aar syntes Helbredet under sidste Rigsdagssamling og i den [forløbne Sommer at have bedret sig saa meget, at der kunde være ventet endnu nogle Leveaar; men Døden kom nu og satte Punktum.

Gregersen var en pligtro Mand saavel overfor de Ideer, han hele sit Liv havde viet sit Arbejde, som overfor det Mandat her i Tinget, som Vælgerne havde betroet ham. Alene Sygdom kunde hindre ham i at give Møde her og gennem Afstemningen lægge sit Lod i Vægtskaalen.

Gregersen var en stilfærdig Mand, der ikke ret ofte tog Ordet, men han var en Mand, som tænkte selvstændigt og dannede sig sin Mening gennem grundig Overvejelse af Spørgsmaalene og Følgerne af denne eller hin Beslutning.

Hvad der ofte gælder for Rigsdagsmænd, at de forud er skolede gennem sogne- og amtskommunal Virksomhed, var ogsaa Tilfældet for Gregersens Vedkommende. I 9 Aar var han Sogneraadsmedlem og i 12 Aar Medlem af Amtsraadet, ligesom han som Følge af sit Kendskab til Skattespørgsmaal i en Aarrække var Medlem af Esbjerg Skatteraad. Det Parti, han tilhørte, gjorde ogsaa udenfor Rigsdagen Brug af hans Interesse og Arbejdskraft, idet han gennem 18 Aar var Formand for Valgkredsens Organisation.

Gregersen havde sikkert kun Venner her i Landstinget, og vi vil længe bevare Mindet om hans selvstændige Personlighed og stilfærdige Færd iblandt os.«



3. Den 19. Januar 1933 afgik Landstingsmand, Lærer *Christen Søgaard* ved Døden. I Landstingets Møde den 20. Januar udtalte Formanden (*Jensen-Klejs*): »Siden Tingets sidste